

Вирішальним моментом для активного розвитку держави є глобальне переосмислення співвідношення людини і держави. Проведення годин правового виховання, модернізація правових інститутів та руйнування зневіри громадян в дію законів, дасть можливість для розвитку не тільки держави як політико-територіальної організації влади, а й можливість всім поколінням бути соціально активними і розуміти наслідки створення нових реформ та законів, тим самим підвищиться показник якісного життя громадян.

Людина звикла знати, що у неї існують елементарні права. Право на життя, на здоров'я, на працю, але більшість ніколи не проявляло інтерес, що ж вміщає у собі це поняття і які додаткові блага криються за цими широкими поняттями, що закріплені в основному законі України. Проблема не в тому, що людина не знає цих прав і свобод, якими може користуватися, а проблема в тому, що будучи дітьми, школярами та студентами, ніхто не намагався пояснити, що існує вільний доступ до цієї інформації, та ряд безкоштовних ресурсів якими може скористатися кожен громадянин задля захисту чи роз'яснення своїх прав. Як наслідок, сучасна людина, маючи всі блага інноваційних технологій, не здатна самостійно стати на захист своїх прав ті інтересів.

Комплексний підхід до вирішення проблем і економічного, і правового, і соціального характеру дасть змогу посилити довіру і зв'язок громадянина і держави. Держава є суспільство. Суспільство є держава. І якою бачать нашу державу інші країни, такою і вона є всередині. Знання законів, повага до законів, а найважливіше це роз'яснення своїх прав та свобод це прямий шлях до розбудови правової держави, що повинен розпочинатися у всіх соціальних сферах.

Таким чином, правове виховання громадян, модернізація законів, сприятиме зміні ментальності всього народу, та відобразить позитивне відношення до існуючих законів, розуміння як користуватися законом і як наслідок прямий шлях до не теоретичної а практичної розбудови правової держави.

Одержано 30.10.2018

УДК 342.731

Тетяна Вікторівна ПАВРОЗ,

*здобувач кафедри конституційного права та прав людини
Національної академії внутрішніх справ*

ОБОВ'ЯЗКИ ЦЕРКВИ ЯК СКЛАДОВИЙ ЕЛЕМЕНТ ЇЇ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ В УКРАЇНІ

Важливим елементом взаємодії держави, права та церкви виступають обов'язки. В обов'язках виражаються як особисті, так і загальні інтереси. Взагалі обов'язки – це юридичне визнання необхідності певної поведінки, зумовлене потребами існування та розвитку держави та суспільства в цілому.

Надаючи церквам широке коло прав і свобод, держава в той же час покладає на них і обов'язки. Оскільки, тільки виконуючи свої обов'язки, церква набуває і свої права. Взагалі, права і обов'язки, можна сказати, нерозривно пов'язані між собою і є взаємодоповнюючими елементами конституційно-правового статусу церкви. Отже, в обмін на володіння та користування правами, а також державною гарантією їх реалізації, церква бере на себе певні зобов'язання (обов'язки) перед державою.

Дані обов'язки закріплюються в законодавстві. Зокрема, Закон України «Про свободу совісті та релігійні організації» від 23 квітня 1991 року містить загальні положення щодо обов'язків церкви, зокрема «додержувати вимог чинного законодавства і правопорядку» (частина 10 статті 5), а також, що церква як юридична особа «несе обов'язки відповідно до чинного законодавства і свого статуту (положення)» (частина 2 статті 13) [1]. Отже, немає статті, що прямо вказує на обов'язки церков, дає їх перелік. Однак вони впливають із самого тексту зазначеного закону та Конституції України. Зокрема, головним конституційним обов'язком церкви є дотримання свободи совісті і віросповідання, тобто церква зобов'язана не нав'язувати свій світогляд і віросповідання та не втручатися у

діяльність інших релігійних організацій. З цього ж випливає також обов'язок не проповідувати нетерпимість чи будь-які інші форми релігійної ворожнечі.

З не менш важливого конституційного принципу відокремлення церкви від держави випливає обов'язок церкви не втручатися у діяльність держави та не перебирати на себе її функції. Церква зобов'язана не надавати фінансову підтримку політичним партіям та не брати участь в їх діяльності.

Серед інших обов'язків зазначених в Законі України «Про свободу совісті та релігійні організації» від 23 квітня 1991 року є обов'язок в установленому порядку зареєструвати трудовий договір. Даний обов'язок, як і інші, свідчить про різноманітність обов'язків церкви в залежності від сфери їх діяльності та галузі права, яка їх регулює. Так, зокрема існують цивільні, трудові, податкові та інші обов'язки церкви.

Звісно ми не зможемо охопити все коло обов'язків якими наділяються церкви, оскільки, як вже зазначалось раніше, Закон України «Про свободу совісті та релігійні організації» не містить конкретної статті, яка визначає обов'язки церков. Аналіз законодавчих актів показує: обов'язки, виділені в Законі України «Про свободу совісті та релігійні організації» від 23 квітня 1991 року, – це обов'язки церков тільки перед державою, органами, що здійснюють реєстрацію та контроль за діяльністю церков. Перелік і зміст інших обов'язків розкриті в інших нормативно-правових актах. В умовах відсутності в складі церков фахівців-правознавців це може привести до порушень законодавства або, стосовно до розкриття основних прав, до невинуватеного звуження можливостей в різних сферах діяльності.

Ми зауважимо, що звертаючи увагу на права і обов'язки церкви ми також дійшли висновку, що у відносинах з церквою держава має домінуюче положення, так як саме в цьому полягає особливість правового регулювання даної сфери в сучасному світі, яке відбувається з урахуванням норм міжнародно-правових актів.

З урахуванням зазначеного ми дійшли висновку, що на сьогоднішній день церква наділяється широким обсягом прав та виникаючих з них обов'язків, окреслити які в рамках одного спеціального закону видається не можливим. Проте ми також відзначимо, що наділяючи церкву певним обсягом прав властивим тільки їй законодавець повинен визначити його повністю щоб не допустити можливого звуження. Це також необхідно для чіткого розуміння своїх обов'язків як церквою так і іншими суб'єктами по відношенню до церкви, щоб запобігти можливому порушенню законодавства, оскільки як ми вже знаємо обов'язки впливають з прав.

Список бібліографічних посилань

1. Про свободу совісті та релігійні організації : закон України від 23.04.1991 № 987-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1991. № 25. Ст. 283.

Одержано 18.10.2018

УДК 372

Андрій Ярославович ПАЛЮХ,

*докторант кафедри конституційного права та прав людини
Національної академії внутрішніх справ України*

ЗАСАДИ РОЗВИТКУ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА СПОРТУ ТА ЇХ СПІВВІДНОШЕННЯ ІЗ ПРИНЦИПАМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ

На сучасному етапі розвитку Української держави та громадянського суспільства відзначаються як позитивні, так і негативні аспекти соціального добробуту і благополуччя населення, стану здоров'я різних вікових груп тощо. Як вбачається, однією з передумов таких тверджень є, у тому числі, численні проблеми на шляху здійснення реформ у сфері децентралізації влади, охорони здоров'я, освіти, фізичної культури та спорту тощо.

Постає низка питань у даному контексті, зокрема: чи існує належна законодавча база у даній сфері, який інституційний механізм забезпечення розвитку фізичної культури та спорту, наскільки дієві гарантії розвитку фізичної культури та спорту, який ступінь активності населення у розвитку фізичної культури та спорту і т.д.?